

Infinítament no ha de ser el que és
i tots convindrem a una memòria,
cada any com enguany quan el sol
repique la sonora carència de les mans
i esclate el temps en lluminosa xicranda,
sense remei l'enyor decantarà
el pes condormit de tots els mots
envers aquestes senyes fèrtils perquè
hi ha passat veloç un perfil consumat
de vuit mans juntes al coll d'una cintura.

Joan Gregori i Albiol

«*Una vida tard*»